

ת"פ 43394/02/20 - מדינת ישראל נגד נילי רבינוביץ

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 43394-02-20 מדינת ישראל נ' רבינוביץ

לפני בעניין:	כבוד השופטת אחינעם צוריאל המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שגיא אבנעים
נגד הנאשמת		נילי רבינוביץ ע"י ב"כ עוה"ד רינת יהב

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה בהכרעת דין מיום 14.1.24 בעובדות כתב האישום בעבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.12.19 בשעות הערב הגיעה הנאשמת למרפאת "ביקור רופא" בבאר שבע יחד עם בנה החייל. ד"ר חוסם אבו ציאם (להלן: "**המתלונן**") בדק את החייל, סרב לתת לו 'גימלים' וכן סרב להפנותו למיון. הנאשמת צעקה על המתלונן, כינתה אותו "סנדלר", הודיעה לו שלא יישאר במקום עבודתו ותקפה אותו בכך שזרקה עליו סטטוסקופ, קופסת כפפות ובקבוק מים קטן (להלן: "**החפצים**"), אשר פגעו בחזהו ובפניו של המתלונן.
3. בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשמת אכן זרקה על המתלונן את החפצים אשר פגעו בחזהו ובראשו ובכך התקיימו יסודותיה העובדתיים של עבירת התקיפה. בנוסף קבעתי כי הוכח בפניי כי הנאשמת תקפה את המתלונן, "**והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף**", כמשמעותו בסעיף 382א(א) לחוק העונשין, שכן מעשה התקיפה בא על רקע היותו של המתלונן רופא ב"ביקור רופא". עוד קבעתי כי מתוקף תפקידו, המתלונן נותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור. התקיפה הייתה על רקע אי שביעות רצונה של הנאשמת מהטיפול הרפואי שהרופא העניק לבנה. נקבע כי היסוד הנפשי שבעבירה, מתקיים אף הוא, שכן לא נדרשת כוונה לבצע את התקיפה ודי במודעותה של הנאשמת לכך שהיא מבצעת את היסוד העובדתי של העבירה, ושהיא מודעת לרכיביה הנסיבתיים. נוכח האמור הורשעה הנאשמת בעבירה אשר יוחסה לה בכתב האישום.

4. בלב המחלוקת בין הצדדים עומדת עתירת הנאשמת לביטול הרשעתה.

ראיות לעונש

5. מטעם ההגנה הוגשו ראיות לעונש כדלקמן:

- א. מכתב מהמעסיק של הנאשמת לפיה הרשעה בהליך פלילי תמנע ממנה קבלת רישיון כיועצת מס (נ/10).
- ב. פירוט התנאים לקבלת רישיון יועץ מס (נ/5).
- ג. טופס בקשה לרישום יועץ מס שבאחת ההצהרות בו נדרשת המועמדת לחתום על אי הרשעות (נ/6).
- ד. הרשמה וקבלה ללימודי ייעוץ מס (נ/7).
- ה. אישור על תואר ראשון ומכתבי המלצה נוספים (נ/8).
- ו. מסמכים הנוגעים לאחיה של הנאשמת (נ/9).

תמצית טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה בטיעוניה עמדה על הכלל לפיו נאשם אשר ביצע עבירה פלילית יורשע בדין, ורק בנסיבות מיוחדות תתאפשר סטייה מהכלל בהתאם לתנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97) (להלן: "**הלכת כתב**"). נטען כי תקיפת צוותים רפואיים הינה עבירה שחומרתה רבה ואינה סובלת אי הרשעה. כמו כן נטען כי לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי, שכן מדובר בקורס עתידי שהנאשמת מתכננת לעבור ולא מעבר לכך. עוד נטען כי הנאשמת לא לקחה אחריות, כפרה במיוחס לה ואף לא ביקשה להפנותה לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר, ומשכך יש לדחות את עתירתה לביטול ההרשעה.

אשר לעונש ההולם את מעשיה של הנאשמת, ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת במעשיה, בהם זכות המתלון לכבוד, לשלמות הגוף ולשלמות נפש. נטען, כי חומרה יתרה בעבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים, אשר הפכו למכת מדינה. עוד נטען כי המעשים בוצעו נוכח העדר שביעות רצונה של הנאשמת מהטיפול הרפואי שקיבל בנה, והנזק שנגרם בגינם עולה מגרסת המתלון, לפיה לאחר האירוע חש ברע, נאלץ להפסיק את עבודתו ובהמשך אף סבל מחרדות. נוכח האמור, נטען כי הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית. משכתב האישום לא כלל עתירה למאסר, עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לשנת מאסר. נוכח העדר עבר פלילי, עתרה המאשימה להטלת מאסר מותנה ממושך ומרתיע, קנס, התחייבות ופיצוי משמעותי למתלון.

7. ב"כ הנאשמת טענה, כי בניגוד לטיעוני המאשימה, במקרים רבים הליכים בעבירות דומות הסתיימו באי הרשעה, ואף היו מקרים שהסתיימו בהסדר מותנה. אציין כבר עתה, כי על אף האמור, לא הוגשו מטעם ההגנה פסקי דין

שהסתיימו באי הרשעה בעבירות של תקיפת עובד ציבור או תקיפת צוותים רפואיים. הפסיקה שהוגשה התייחסה לעבירות שונות כגון: אי נקיטת צעדי זהירות בחיה וכן גניבה בידי עובד. עוד נטען כי הנאשמת עומדת בכל התנאים שנקבעו בהלכת כתב, ואין מקום לקבוע כי הנאשמת לא נטלה אחריות למיוחס לה. הנאשמת לא הרחיקה עצמה מהאירוע אלא מסרה גרסה שונה מהמתואר בכתב האישום ובהכרעת הדין, ואף התנצלה על המעשים. לטענת ההגנה, משסירבה המאשימה לסיים את עניינה של הנאשמת בהסדר מותנה, "**לא נותרה לה ברירה**" אלא לעמוד על חפותה.

עוד נטען כי הנאשמת עובדת כמנהלת חשבונות ומעסיקיה מעוניינים לקדמה ולשלוח אותה לקורס להכשרת יועצי מס. אחד התנאים של מועצת יועצי המס לקבלת רישיון הוא אי רישום פלילי. משכך, הרשעתה בעבירה תסב לה נזק קונקרטי. בשולי הדברים צוין כי ברקע לאירועים, נפילתו של אחיה של הנאשמת, אשר סבל אף הוא מכאבי רגליים, במלחמת שלום הגליל, ואף לכך יש לתת ביטוי בגזר הדין.

דברי הנאשמת

8. בדבריה לבית המשפט ביקשה הנאשמת להתחשב בה.

עתירת הנאשמת לביטול ההרשעה

9. על פי ההלכה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל, והימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן: "**הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי**" (הלכת כתב).

10. כידוע, בעקבות הלכת כתב נקבע כי הימנעות מהרשעה תעשה בהתקיימותם של שני תנאים. התנאי הראשון הוא כי טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרות, באותו מקרה מסוים, לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע מהותית ביתר שיקולי הענישה. על פי התנאי השני, יש להראות כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה להסב פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. עוד נקבע בפסיקה כי יש להימנע מהרשעה רק בנסיבות יוצאות דופן, כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי אינו סביר.

11. ב"כ הנאשמת עתרה לביטול הרשעתה של הנאשמת שכן מדובר בעבירה הסובלת אי הרשעה ואף מקרים חמורים יותר הסתיימו באי הרשעה. עוד נטען כי הרשעתה תמנע ממנה לקבל רישיון כיועצת מס.

12. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, לאור הכללים בפסיקתו של בית המשפט העליון, מצאתי כי אין לבטל את הרשעת הנאשמת ויש להותיר אותה על כנה.

13. בהלכת כתב הציע כב' הש' לזין מספר מבחני עזר על מנת להכריע בשאלת ביטול הרשעה. חלק מן המבחנים שהוזכרו הם: חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, אם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית ויחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה, ועוד.

14. תנאי מקדים, אם כן, לדיון בבקשת נאשם לביטול הרשעתו היא לקיחת אחריות מצידו והפנמת הפסול במעשיו.

15. הנאשמת לא נטלה אחריות למעשיה ובחרה מסיבותיה לנהל את ההליך עד תום. לגרסת הנאשמת, לא תקפה את המתלונן ולא השליכה עליו את החפצים שהיו על השולחן, אלא "העיפה" את החפצים הצידה מבלי שפגעו במתלונן. זו הגרסה שמסרה הנאשמת בחקירתה במשטרה, ועליה חזרה בעדותה בבית המשפט. גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם כתב האישום ואף נדחתה במסגרת הכרעת הדין. אציין כי לא מצאתי לקבל את עמדת ההגנה, לפיה הנאשמת לא הרחיקה עצמה לגמרי מן האירוע, ואין מקום לראות בכך אי נטילת אחריות. עוד אציין כי אף לאחר הכרעת הדין, בדבריה לבית המשפט, לא מצאה הנאשמת לנכון ליטול אחריות על מעשיה וניכר היה בטיעוני באת כוחה כי היא דבקה בגרסתה.

16. בנסיבות אלה, משהנאשמת לא נטלה אחריות למעשיה ולא הפנימה את הפסול שבהם, סבורה אני כי אין מקום להיעתר לבקשתה לביטול הרשעתה.

17. יתרה מזאת, להרשעה מסר חברתי המוקיע את ביצוע העבירה, ומבטא את הפגיעה בערכים המוגנים. הימנעות מהרשעה מעבירה מסר פייסני ומטעה ביחס לפגיעה בערכים המוגנים ולחשיבותם. אמנם התקיפה המיוחסת לנאשמת אינה ברף גבוה, יחד עם זאת, העבירה בה הורשעה, היא עבירה של תקיפת עובד ציבור ומסופקתני אם סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה. ברע"פ 2660/05 **אונגרפלד נגד מדינת ישראל** עמד בית המשפט העליון על תפקידו החשוב של בית המשפט במלחמה בתופעת האלימות ההולכת וגוברת כלפי עובדי ציבור ועל הצורך בהגנה עליהם:

"ההגינות הציבורית מחייבת אף היא כי החברה תפרוש הגנה על מי שפועל בביצוע תפקיד ציבורי למען מילוי משימות בשירות הציבור, ולא תותיר אותו חשוף לנפשו, בלא הגנה כלפי המתנכלים לו במילוי תפקידו. עובד כזה, החשוף לא אחת גם למצבים של סיכון עצמי, ראוי להגנת החברה, שאת טובתה הוא מקדם במילוי תפקידו. הותרתו בלא הגנה מיוחדת עלולה לפגוע פגיעה קשה לא רק בו, אלא גם באינטרס ציבורי רחב. ומעבר לכל אלה: ההגנה על עובדי הציבור מפני פגיעה במהלך מילוי תפקידם נועדה להגן גם על דמותו ותדמיתו של השירות הציבורי בעיני הציבור [...]. האינטרס הציבורי הרחב מצדיק, אפוא, פרישת הגנה מיוחדת על השירות הציבורי ועובדיו, בין היתר, בדרך של יישום נורמות פליליות שנועדו למנוע ולהרתיע מפני מעשי פגיעה לא ראויים בהם..." (ראו גם רע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** (להלן: "ההגנה על עובדי הציבור"))

"עניין קריה").

18. הנאשמת הורשעה בתקיפת רופא, הממלא את תפקידו. מדובר בהתנהגות אשר ראוי להוקעה ולגינוי. אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה. כפי שנקבע בע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל (25.12.05) (להלן: "עניין חתוכה"):

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בציינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה."

וכן בבש"פ 5760/22 אתגר יהודה שחם נגד מדינת ישראל (6.9.22):

"בית משפט זה עמד לא פעם על משנה החומרה שבעבירות של איומים ותקיפה המופנות כלפי צוות רפואי בעת מילוי תפקידם, ועל כך שמעשים אלו אינם פוגעים רק בצוות הרפואי אלא בחולים כולם ובמערכת הבריאות כולה ועל כן מחייבים התייחסות מחמירה. זאת בפרט לנוכח המציאות שבה התופעה של אירועים כאלה הופכת לנפוצה יותר ויותר והמאבק בה מצוי בראש סדר העדיפויות של הגורמים האמונים על כך בממשלה."

ואף בפסיקת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מן השנה האחרונה בעפ"ג (ב"ש) 14691-01-23 עומרי שטרית נ' מדינת ישראל:

"למרבה הצער, תופעת אלימות במוסדות הרפואה נוכחת כמעשה של יום ביומו. ורק כאשר מתרחש אירוע אלימות יוצא דופן הדבר מגיע לידיעת הציבור הכללי.

אלימות כלפי צוותים רפואיים הינה מעשה מקומם ובלתי נסבל, הראוי לכל גינוי והוקעה. אין זה מתקבל על הדעת שאנשי הרפואה, שמלאכתם קשה ותובענית מטבעה, המשרתים את הציבור במסירות יומם ולילה בכל ימות השנה, יהיו חשופים לגחמות של בריונים חסרי גבולות ויאלצו לספוג איומים ואלימות במסגרת עבודתם.

על החברה להוקיע את התופעה בכל דרך אפשרית, בין היתר בהטלת ענישה מרתיעה...מדיניות הענישה המוצהרת בעבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים הינה של רצינות וחומרה, הנותנת בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה."

19. לא נעלמו מעיני הנסיבות שעמדו ברקע לביצוע העבירה. מתוך דאגה כנה לשלומם של בנה החייל, ותחושתיה כי הוא אינו מטופל כראוי, תקפה הנאשמת את המתלונן. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשמת שכלה את אחיה במלחמת שלום הגליל לאחר שסבל מבעיות רפואיות ברגליו. יחד עם זאת, בית המשפט העליון חזר וקבע כי מעשי אלימות כלפי צוותים רפואיים ננקטים לא פעם על ידי אנשים הנמצאים במצוקה אישית. מאחר שזוהי נקודת המוצא, הרי שיש לתת לנסיבה זו משקל נמוך ויש להעדיף ככלל את האינטרס הציבורי של שמירה על שלמות גופם ונפשם של הצוותים הרפואיים. כפי שקבעה כב' הש' חיות (כתוארה אז) בעניין חתוכה:

"ראוי להדגיש כי תקיפת רופא על ידי מטופל או בן משפחתו מתרחשת בדרך כלל בסביבה המתאפיינת בסערת רגשות בשל שעת המשבר ובשל המצוקה בה שרויים הנוגעים בדבר מטבע הדברים. נסיבות אלה, כשלעצמן, אין בהן אפוא כל רבותא וככלל אין מקום להביאן בחשבון כשיקול לקולא". (וכן ראו דברי השופט לוי בע"פ 2712/09 שמיילוב נ' מדינת ישראל, (18.11.09))

20. בנסיבות אלה, ועל אף שלא מדובר בתקיפה ברף אלימות גבוה אינני סבורה כי העבירה בנסיבותיה מאפשרת ביטול ההרשעה.

21. לטעמי, הנאשמת אף לא הוכיחה קיומו של נזק קונקרטי וממשי לסיכויי שיקומה. נטען כי כיום הנאשמת עובדת כמנהלת חשבונות ומעסיקה מעוניינים לקדמה ולשלוח אותו לקורס להכשרת יועצי מס. ב"כ הנאשמת הפנתה לתנאים הנדרשים לקבלת רישיון כיועץ מס, המופיעים באתר מועצת יועצי המס, מהם עולה כי אחד התנאים לקבלת רישיון הוא אי רישום פלילי. עוד הוגש טופס הבקשה להירשם כיועץ מס, ממנו עולה כי על המבקש להצהיר כי לא הורשע בעבירה שיש בה משום קלון בעשר השנים שקדמו להגשת הבקשה. יחד עם זאת בטופס צוין כי אף אם קיימת הרשעה כאמור, המבקש רשאי לנמק ולשכנע מדוע אין בכך בכדי למנוע את רישומו בפנקס יועצי המס. מהאמור עולה כי הדבר מסור לשיקול דעת הגורמים המוסמכים, ולא כל רישום פלילי ימנע מהנאשמת את קבלת הרישיון.

22. אין חולק כי הרשעה פוגעת בכל אדם נורמטיבי ועלולה לפגוע באפשרויות קידומו ותעסוקתו בעתיד. עם זאת, אל לו לבית המשפט לשים עצמו בנעליו של הגורם המוסמך במועצת יועצי המס. הטענה שההרשעה תסכל את אפשרות הנאשמת לקבל רישיון כיועץ מס לא הוכחה. הדבר עולה בקנה אחד אף עם פסיקת בית המשפט העליון אשר קבע בשורה של פסקי דין כי במקרים בהם הרשעה עלולה למנוע מנאשם להמשיך לעסוק במשלח ידו, יש להותיר את ההחלטה בעניין לגורמים המוסמכים. כך לגבי נאשם שלמד משפטים (רע"פ 841/20 מוסא אלדין נ' מדינת ישראל), מורה במשרד החינוך (עפ"ג (חי') 59168-12-16 ספאא נסרה נ' מדינת ישראל), סטודנט לרפואה (רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל), רופא שאיים על אשתו (רע"פ 1/15 פנחס כצמן נ' מדינת ישראל) וכן נאשם בעל רישיון לעסוק בתיווך ובעל רישיון לשמש כמדביר (רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל). יפים הדברים שבעתיים משמדובר בנאשמת שאין זה משלח ידה. לא מדובר בנזק אשר עשוי להותיר את הנאשמת מחוסרת תעסוקה. הנזק הנתען הוא בבחינת נזק אפשרי לתוכניות תעסוקה עתידיות של הנאשמת. פסיקתו של בית המשפט העליון עקבית וברורה, ולפיה על מי שמבקש להימנע מהרשעה להראות כי ההרשעה תזיק לו נזק קונקרטי

ובלתי-מידתי. הנאשמת לא עמדה בנטל זה.

23. אף אם אפנה לשיטת "מקבילית הכוחות", אשר באה לידי ביטוי בפסיקת בתי המשפט המחוזיים לאחרונה ולפיה:

"ככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תיאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר". ((עפ"ג (ב"ש) 27326-12-21 יצחק קיזר נ' מדינת ישראל (להלן "ענין קיזר"), עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20), וכן ע"פ (מרכז) 26443-03-15 גוטרמן נגד מדינת ישראל (30/08/15); ע"פ (ב"ש) 61054-07-21 חמו נגד מדינת ישראל (07/11/21)).

התוצאה תהיה דומה. בשים לב לעבירה בה הורשעה הנאשמת, ומאחר שהנאשמת לא נטלה אחריות למעשיה, הימנעות מהרשעה תיפגע באופן חמור באינטרס הציבורי ובשיקולי גמול והרתעה.

קביעת מתחם העונש ההולם

24. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. ביישום עקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי יתחשב בית המשפט בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

25. הערכים החברתיים אשר נפגעו ממעשיה של הנאשמת הינם פגיעה בערך המוגן של ביטחון הציבור, כבוד האדם וזכותו להגנה על שלום גופו ונפשו. בנוסף, פגיעה בעובד ציבור טומנת בחובה פגיעה בשירות הציבורי כולו, ופוגעת במוטיבציה של שלוחי הציבור לתת שירות יעיל לאזרח. עבירות מסוג זה מחייבות להגביר את ההגנה על עובדי הציבור, ובעיקר בהגנה על רופאים, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

26. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשמת השליכה על המתלונן חפצים אשר פגעו בחזהו, אך לא גרמו לו לחבלה. לדברי המתלונן, לאחר המקרה, חש צורך לסיים את יום העבודה, וכעבור חודשיים עזב את מקום העבודה. נוכח האמור לעיל הפגיעה בערכים המוגנים הינה בעוצמה בינונית.

א. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי ענישה בעבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים נעה בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ראו למשל:

ב. רע"פ 3695/20 **שי חן נ' מדינת ישראל** (22.6.20) - המבקש הורשע בביצוע עבירות איומים ותקיפת

עובד ציבור לאחר שתקף שני רופאים בסטירות ואגרופים בסמוך למרפאה עקב חוסר שביעות רצונו מהטיפול שקיבל בנו במרפאה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שירותו בדרכ של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, וכי הסדר הטיעון שנקבע בו עונש שעות של"צ בלבד, חורג ממנו במידה ניכרת. בסופו של יום נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר שירותו בדרכ של עבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצויים בסך 4,500 ש"ח. ערעורו של הנאשם נדחה הן בבית המשפט המחוזי והן בבית המשפט העליון.

ג. עפ"ג (חיפה) 1302-01-21 **מדינת ישראל נ' זיאן** (15.7.21) - המדינה ערערה על קולת העונש של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש ותקיפת עובד ציבור. הנאשם תקף במכות אגרופים ושריטות עד שהפיל לרצפה רופא ומנהל מחלקה בבית החולים עקב חוסר שביעות רצון מהטיפול שקיבל. בשל נסיבות מיוחדות של הנאשם ומצבו הרפואי, בית המשפט המחוזי הותיר על כנם את רכיבי הענישה שנקבעו בבית משפט השלום; 4 חודשי מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי בסך 3,000 ש"ח לכל אחד משני המתלוננים, והוסיף 200 שעות של"צ.

ד. ת"פ (כפר סבא) 40135-03-20 **מדינת ישראל נ' אסף בר סלע** (9.5.22) - הנאשם הורשע בעבירת תקיפת עובד חירום, לאחר שהיכה רופא בידו שאחזה כוס קפה, בעת שאשתו הייתה מאושפזת בבית החולים לאחר לידה, והתפתח וויכוח בין הנאשם לרופא. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-9 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי בגובה 3,000 ₪ והתחייבות.

ה. ת"פ (רמלה) 57609-12-16 **מדינת ישראל נ' יוסף אלגמל** (28.6.21) - בית המשפט הרשיע את הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בתקיפת עובד ציבור, איומים ותקיפה הגורמת חבלה, לאחר שזה איים ותקף רופאה במרפאה וזרק לעברה כיסא בשל ויכוח הקשור להפניה למיון. העונש שהושת על הנאשם כלל 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי בגובה 20,000 ₪ למתלוננת וקנס בגובה 7,000 ש"ח.

ו. ת"פ (בית שמש) 29405-06-15 **מדינת ישראל נ' חיים ממו** (23.3.17) - הנאשם הודה והורשע בתקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א), לאחר שהיכה בצווארו רופא במרפאה בעקבות ויכוח בעניין מתן טיפול רפואי. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, ועל הנאשם נגזרו 4 חודשי מאסר על תנאי, 150 שעות של"צ, פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן.

ז. ת"פ(חדרה) 57377-11-21 **מדינת ישראל נ' עשור(עציר)** (30.1.22) - הנאשם הורשע, בין היתר, בתקיפת עובד חירום. לאחר שהגיע לחדר המיון בבית החולים "שער מנשה" ודרש להתאשפז. הרופאה סירבה לאשפזו בהעדר הצדקה רפואית. בנסיבות אלה, קילל הנאשם את הרופאה ואת הצוות הרפואי, חבט באמצעות מכת אגרוף בחלון בחדר המיון וכתוצאה מכך החלון נשבר ואף בעט מספר פעמים ברשת החלון. הנאשם אף ירק על הרופאה. על הנאשם נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

27. מכל המקובץ לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמת נע בין מאסר מותנה ל-9 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

28. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא. הנאשמת לא נטלה חלק בהליך שיקומי.

29. הנאשמת בת 55 ונעדרת עבר פלילי. מדובר באירוע נקודתי ויחיד בחייה של הנאשמת אשר ארע לפני ארבע שנים ולא חזר על עצמו. עוד נתתי דעתי לפגיעה של העונש בנאשמת ובמשפחתה, ולנזק שעלול להיגרם לאפשרויות תעסוקתה מהרשעתה בדין.

30. הנאשמת כפרה במיוחס לה ואין לזקוף זאת לחובתה. עם זאת, אין היא זכאית להקלה לה זוכה נאשם שהודה, לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי.

31. בנוסף לאמור לעיל, יש ליתן את הדעת אף לשיקולי הרתעה. חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות אלימה ופורעת חוק או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה המגנה אלימות כאשר אינה מגובה בענישה מרתיעה.

32. נוכח עמדתה העונשית של המאשימה, מצאתי למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם ולהשית עליה עיצום כספי, בדמות פיצוי לנפגע העבירה. מעשיה של הנאשמת מחייבים פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזק הנפשי שנגרם לנפגע העבירה. הפיצוי הינו עונש חינוכי משלים, שיש בו כדי לסייע לנאשמת להפנים את אחריותה לנזק שגרמה.

סוף דבר

33. אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מהיום תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג עוון.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים

מהיום תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי ע"ס 2,000 ₪ למתלונן, ע"ת 3, אשר ישולם עד ליום 1.8.24.

את הפיצוי ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- **תשלום בכרטיס אשראי באמצעות האתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה בכתובת:**
www.eca.gov.il
- **תשלום בשירות עצמי באמצעות מוקד שירות טלפוני של מרכז הגבייה, בטלפון שמספרו**
35592 * או, 073-205-5000.
- **תשלום במזומן בכל סניף של בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברי**
תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, בנוכחות הצדדים.